

вско, а вероятно и в Сливенско, сънародници, родом от града на П.Хитов, и им заръчва да се срещнат най-напред с него.¹⁶ Това вече подсказва съвсем определено, както и другите устни и писмени хабери до войводата,¹⁷ че Раковски бил достатъчно подробно осведомен за дейността на Хитов и че разчитал на него, на неговите хайдути и на познанствата му с голям брой българи из Старопланинието, Средногорието и Тракия чак до Одрин, т.е. в широкия район, където той се движел и действал с четата си.

Този "сливенски" избор на Раковски за главните си пратеници за вдигане на въстанието в Търновско и фактът, че те трябвало да се срещнат най-напред с П.Хитов, са твърде съществени от няколко гледни точки:

Първо, показват, че ръководителят на революционното движение гледал на новите хайдути като П.Хитов и на четниците му като на една от потенциалните опори за подготвяната от него въоръжена акция.

Второ, че по всяка вероятност предвиждал Търновският и Сливенският край да бъдат главни центрове на въстанието в страната, което да се съедини с подготвяния от него в Белград емигрантски въоръжен отряд.

Трето, хайдушките чети били с основание преценени от Раковски като сравнително по-организираната и опитна в борби с турците сила, която реално можела да бъде и по-лесно сплотена около новите му политически идеи, около организационните му и въстанически планове.

Четвърто и най-съществено, изборът на предварително изпратените доверени лица в България, за да подготвят духовете за въстание и да осигурят благоприятна обстановка за емигрантския отряд, по безспорен начин свидетелства, че плановете на Раковски далеч не се изчерпвали с външните чети, че той се грижел за осигуряване на революционната активност по общия си план и на сънародниците вътре в страната. Това от своя страна още един път ни убеждава, че дълго битуващата в литературата трактовка на т.н. "четническа тактика" на Раковски само като външни чети и като израз на пренебрежение на вътрешните сили и на въстанието на самия народ, е трайно схематична, пресилена и далеч не представя неговите замисли и дейност във вярна светлина. Тя я хиперболизира неоснователно, само в едната ѝ страна - за емигрантския отряд, изкривявайки по такъв начин реалните му планове, замисли и в крайна сметка вижданията му за българското въстание.

Пето, предупрежденията, които Г.С.Раковски изпратил на П.Хитов, може би и на други войводи, а и на още доверени приятели в България, се свързват с други, също пренебрегвани факти като този например, че и при подготовката на четите през 1867 и особено през 1868 г., предварителните връзки със съмишленици и възможни участници във въстанието били осъществени, като в "Закона" на Х.Димитър и Ст.Караджа от 1868 г., съставен главно от Ив.Христович, били включени конкретни правила за работата на организаторите на четата сред населението за вдигането му на бой.¹⁸

Както е известно, именно в началото на 60-те години връзките на Г.С.Раковски със съмишленици и надеждни, проявени хайдути като П.Хитов са толкова зна-